שניים-עשר משלים

כתב א.הוי

ציורים ג. גוטקנכט

כלב וחתול

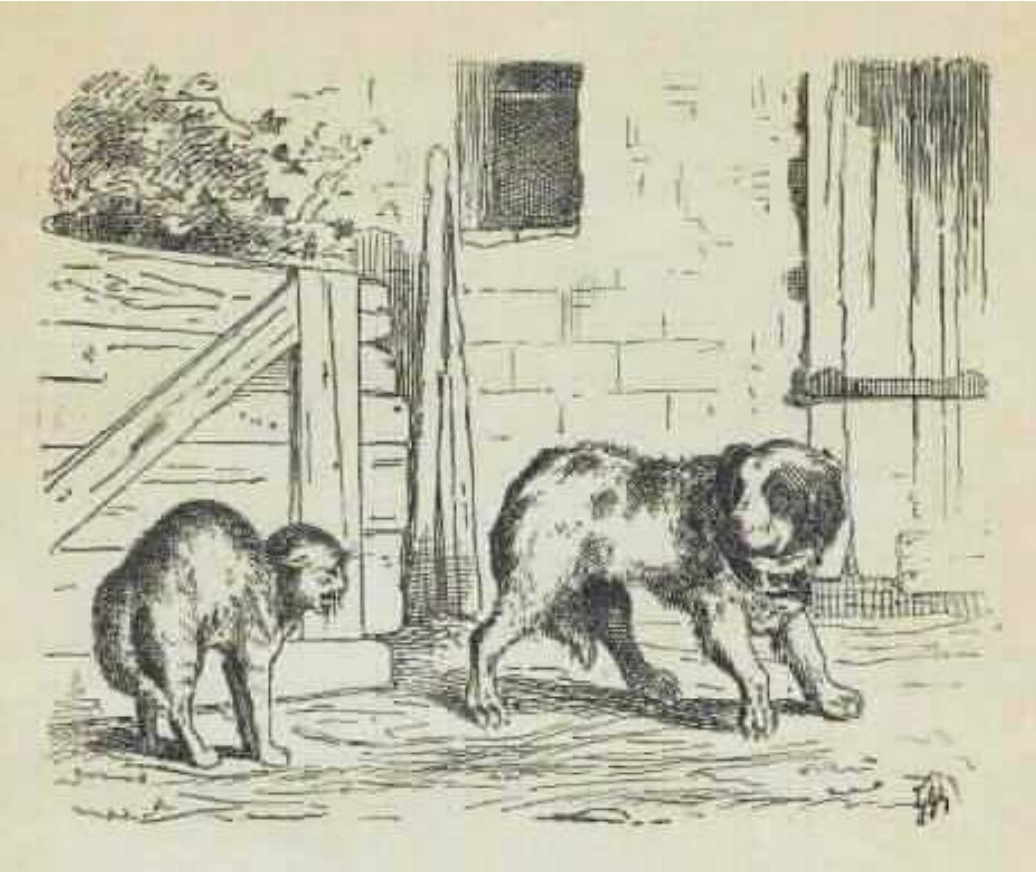

בחווה הכל מתנהל בשלום וכל הבהמות מכבדות זו את זו.
רק הכלב פילון, הממונה על שמירת הבית, חושב על תעלולים.
הוא ראה חתול שרדף אחרי עכברים. פילון מתנפל עליו, העכבר ברח והחתול המותקף זעק מרוב פחד וכאבים.
אך לא זמן רב, כי הוא הושיט את כפו בעלת ציפורניים חדות והכה לפילון ישר בפנים.
בבושת פנים ברח פילון הכלב משדה הקרב. עכשיו הוא נזהר ולא ינסה יותר להלחם. המכה בכף מזוינת הוציאה לו את רוח הקרב.
ועכשיו כשהוא שומע "מיאו, מיאו" עונה רק "האו, האו" ולא יותר.

הזרזיר והדבורה

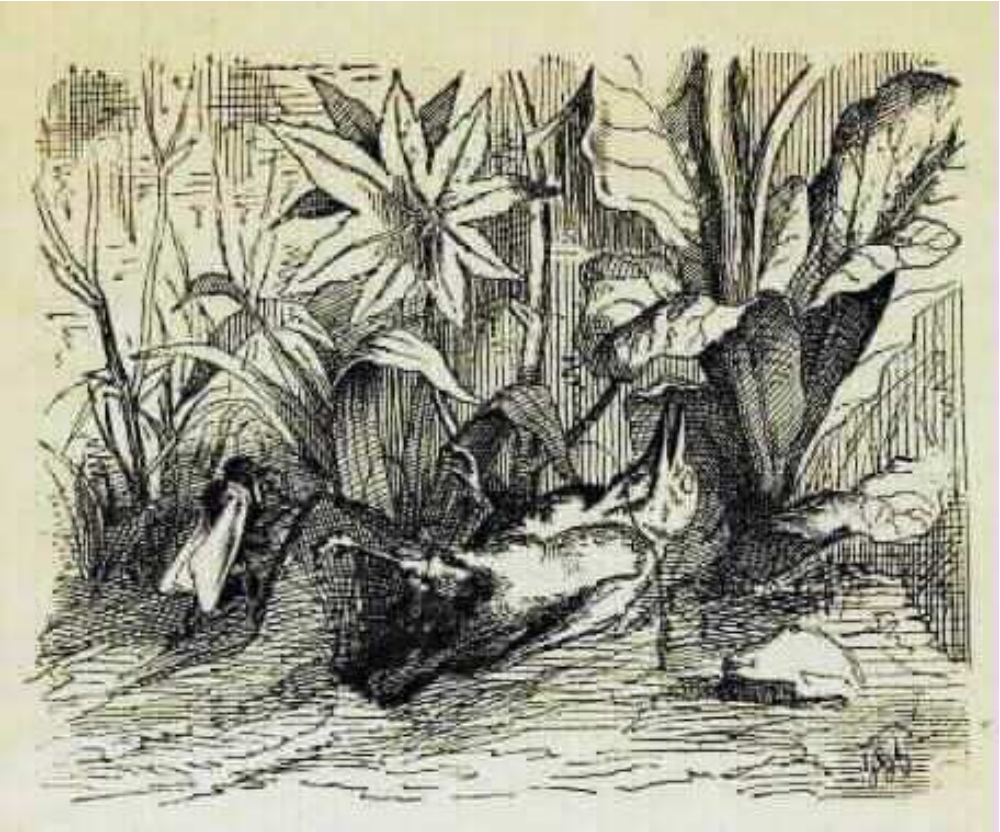

הזרזיר בארשת פנים חכמה מביט על דבורה שמתעופפת מפרח לפרח ואוספת צוף.
"למה את דואגת כך, למה לא תיהני מהיום היפה. הביטי עלי. אני אוכל גרגיר אחרי גרגיר ולא שם כלום הצדה. אני שמח מכל יום שעובר, למה לי לדאוג למחר? למה לעבוד קשה כל כך?"
הדבורה לא שמה לב וממשיכה במלאכה. היא לא רצתה לשמוע את הזרזיר העצלן. אבל כשהגיע חורף הדבורה יכלה ליהנות מעמלה שבקיץ והזרזיר, שלא היה לו מה לאכול מת מרעב.

השועל והארנבת

לרגלי גבעה ישבה ארנבת רעבה וחלמה על גזר מתוק. השועל שראה אותה מרחוק התאפק ולא הראה את חמסנותו. אך הארנבת, כשרק ראתה אותו התחילה לברוח במעלה הגבעה.
"למה תברחי, יקירתי! עצרי רגע. יש לנו קרובים משותפים."
הארנבת שהכירה היטב את השועל, לא הפסיקה את ריצתה.
השועל קוראה "רציתי דווקא להראות לך שדה כרוב יפה!"
למשמע זאת הארנבת מתחה את אוזניה.
"שם למטה" המשיך השועל "אחרי הגדר תראי הרבה כרובים אדומים וגדולים. רק חזרי קצת ותראי כמה הם יפים."
הארנבת עצרת והביטה אחורה, ואז תפס אותה השועל. כך נענשת הגרגרנות.

החמור והאיילה

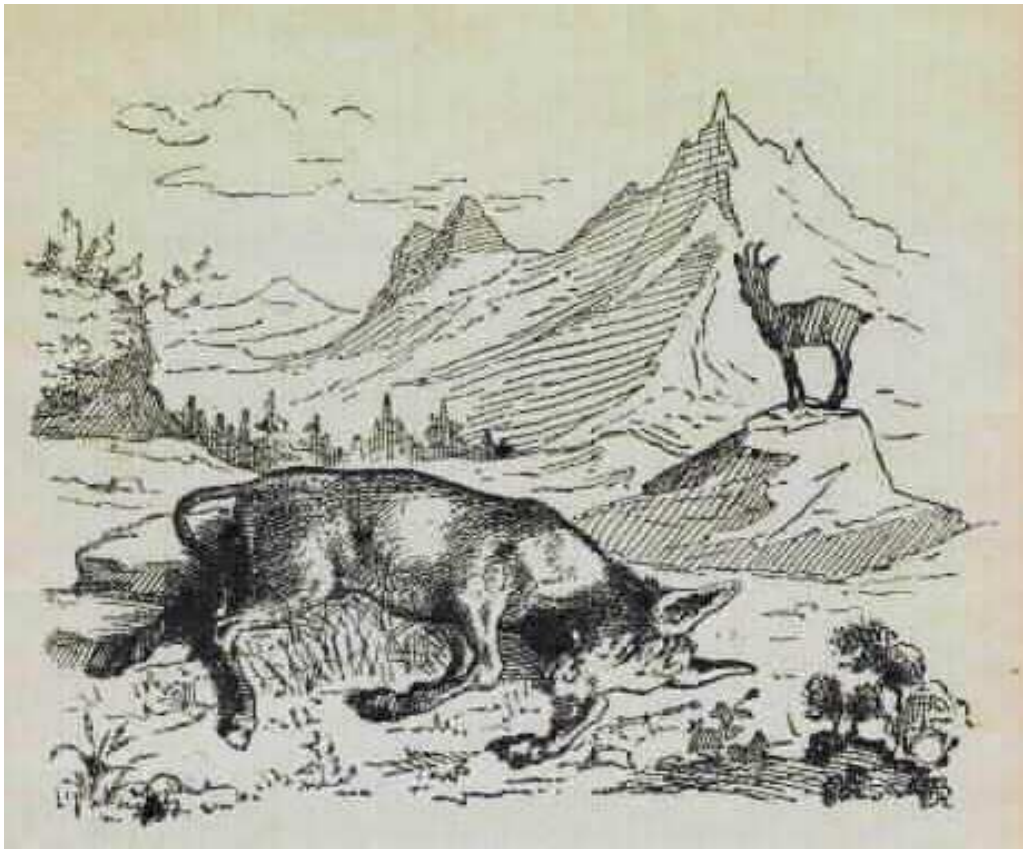

בקנאה רבה הביט החמור על האיילה המקפצת על הגבעות. "זה אוכל גם אני לעשות" הוא חשב לעצמו "אלמד גם אני מה שאיילות עושות, ואתחיל מיד."
האיילה הביטה בלעג על ניסיונות החמור "עזוב, זה לא בשבילך. שמור על עצמותיך."
החמור נעלב מאוד "למה לך לתת לי עצות?" אמר למרות שהאיילה רק את טובתו רצתה "למה לך לדאוג לאחרים? אין לי צורך בעצותיך" קרא "אוכל לעשות בדיוק כמוך". הוא חזר צעדים אחדים אחורה, רץ, קפץ ושבר את מרפקתו.

החתול והעכבר

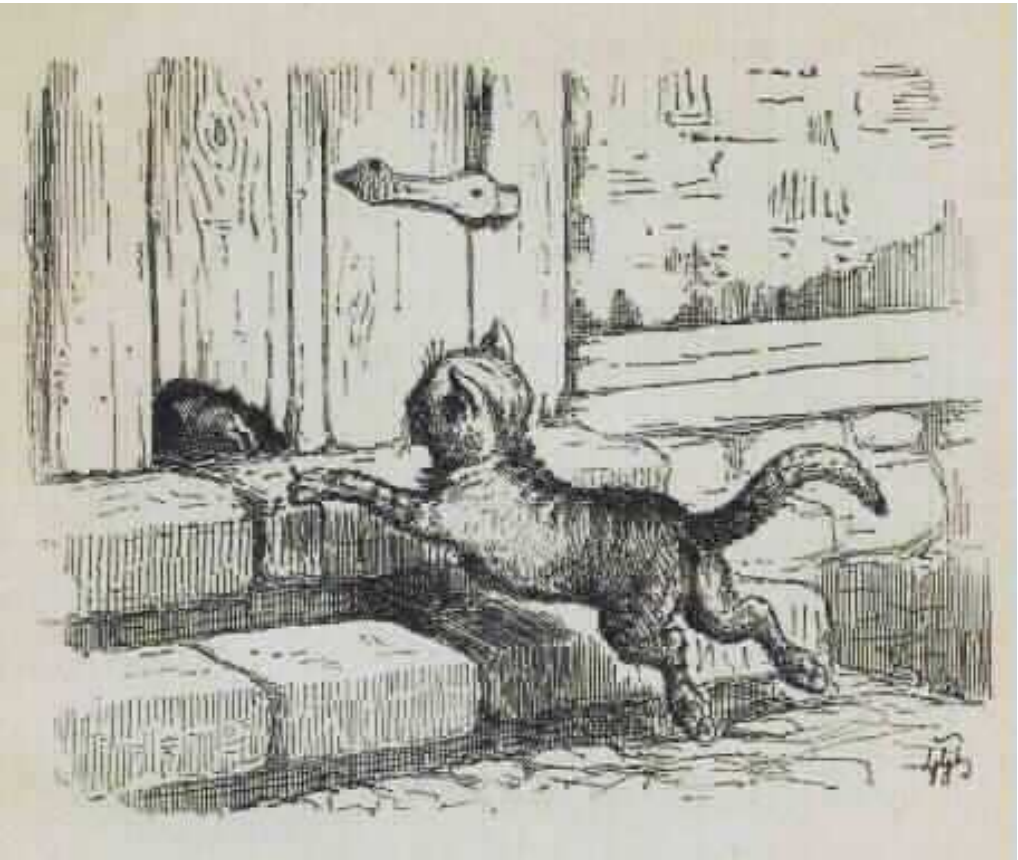

העכברים הצעירים שהוזהרו בפני חתול, שמעו בעצה וכאשר החתול הופיע בסביבה, רצו מהר למאורה שלהם.
אבל אחרי שהצליחו להימלט התחילו ללגלג על הפחדים של אמא ואחד מהם החליט לבדוק האם החתול אמנם כזה איום.
לשווא הזהירה אותו אמו שוב ושוב, הוא התעקש ועמד על שלו.
כשרק שמע את קולו של החתול הוא יצא באומץ מהמאורה ונעמד מול החתול. אבל החתול לא התחשב. הוא קפץ ותפס את העכברון בזנבו. אמנם רק הזנב נשאר בפיו החתול, אבל העכבר חסר זנב, שכולם צחקו ממנו עכשיו, לא עשה את הניסוי שנית.

הצב והצלופח

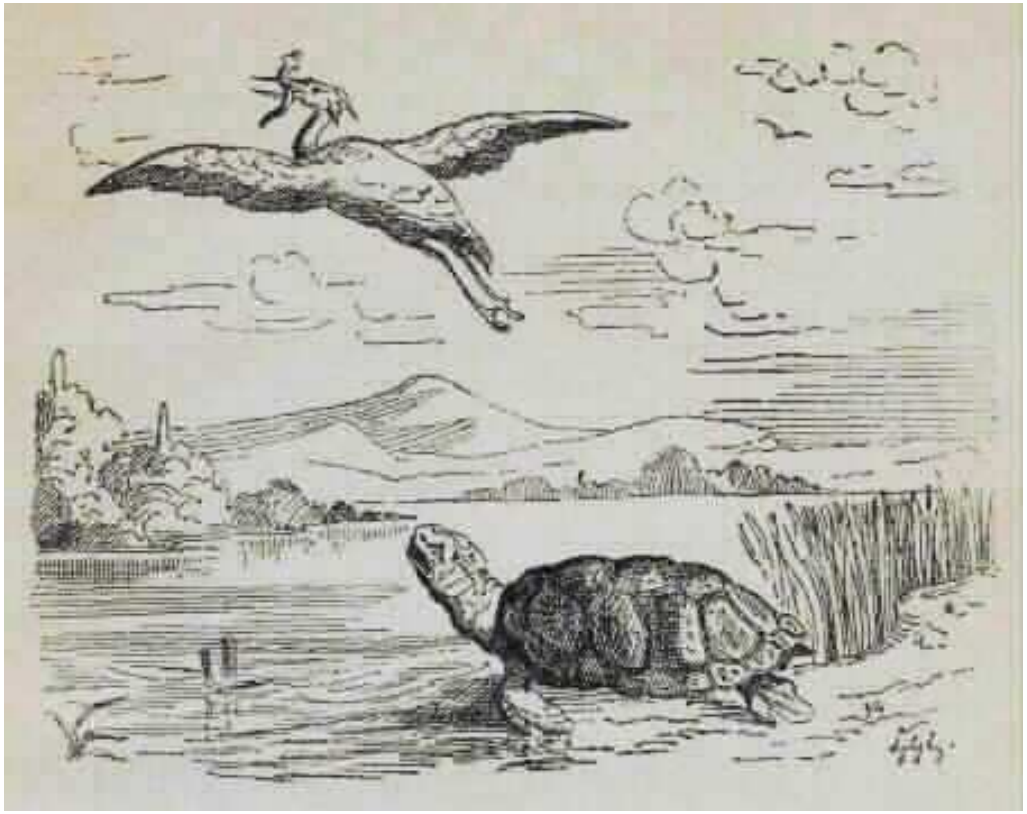

בחוף הים נפגשו פעם צב וצלופח. הם ישבו יחד ונהנו מחום השמש. קשה לתאר יצורים כל כך לא דומים זה לזה. הצב בעל שריון כבד יכול היה לנוע רק באיטיות. הצלופח, זריז וגמיש התפתל במים שעל שפת החול.
"אתה בול כבד" אמר הצלופח כשהוא שוחה בזריזות במים "אתה כמו עץ שנסחב עם זרמי הים ונזרק על החוף. המראה שלך איום ונורא. התבייש לך!"
הצב לא ענה מילה, אבל מהר מאוד הופיעה מעליהם אנפה בעלת מקור ארוך. היא תפסה את הצלופח כמו עם שיפוד ועפה עם השלל.
הצב ישב בשקט ורק הביט על הסוף המר של הצלופח.

הזמיר השלו

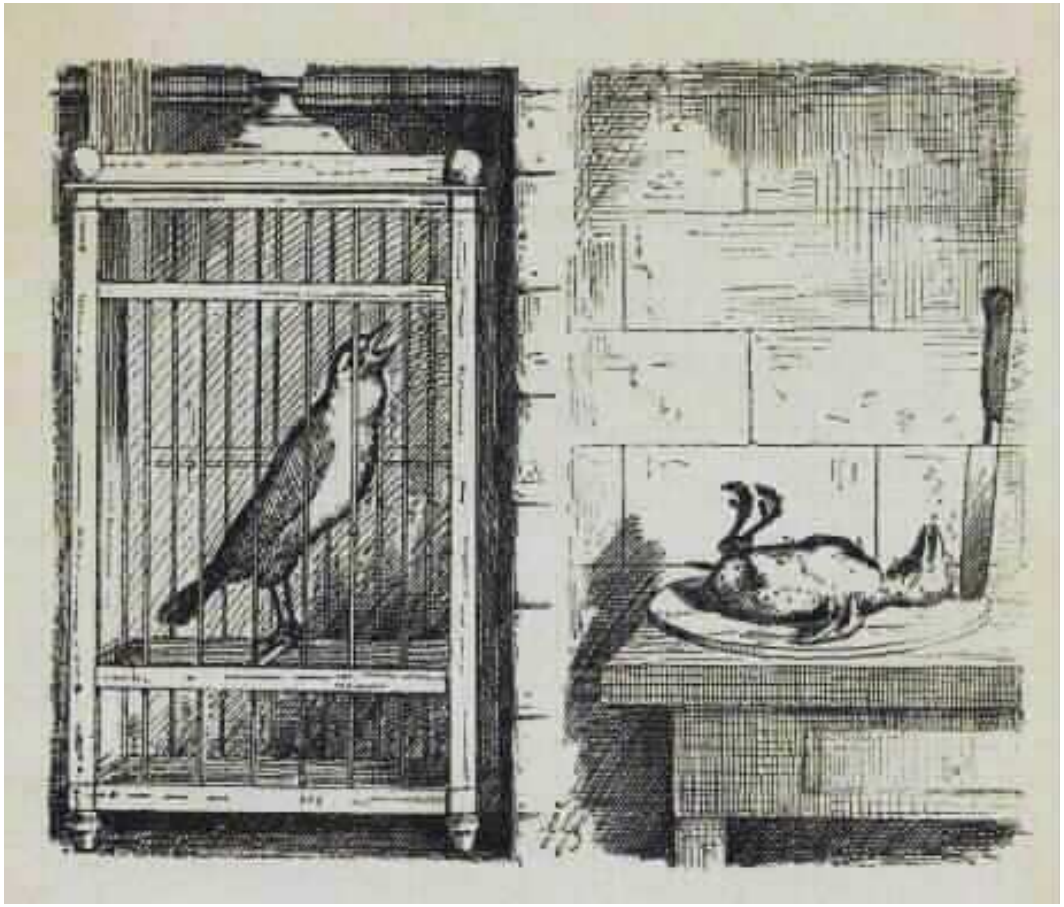

הזמיר שר כל בוקר את השירה שלו. אך הנה תפסו אותו וסגרו בכלוב. הוא נמכר בכסף רב לאיש עשיר ושם הוא המשיך לזמר את שירתו. היה לו שם אוכל אהוב עליו ומים כמה צריך,
השלו, שראה זאת, התקנא בזמיר וחשב שגורלו טוב משלו. הוא חשב "בטני ריקה. הבה אוכל גם אני לוותר על חופש אם רק יהיו לי תנאים טובים". וכך הוא נתן להיתפס ללא כל קושי.
אך מי שתפס אותו הוריד מיד את ראשו ומרט את נוצותיו והוא בושל לסעודת ערב.

החסידה והצפרדע

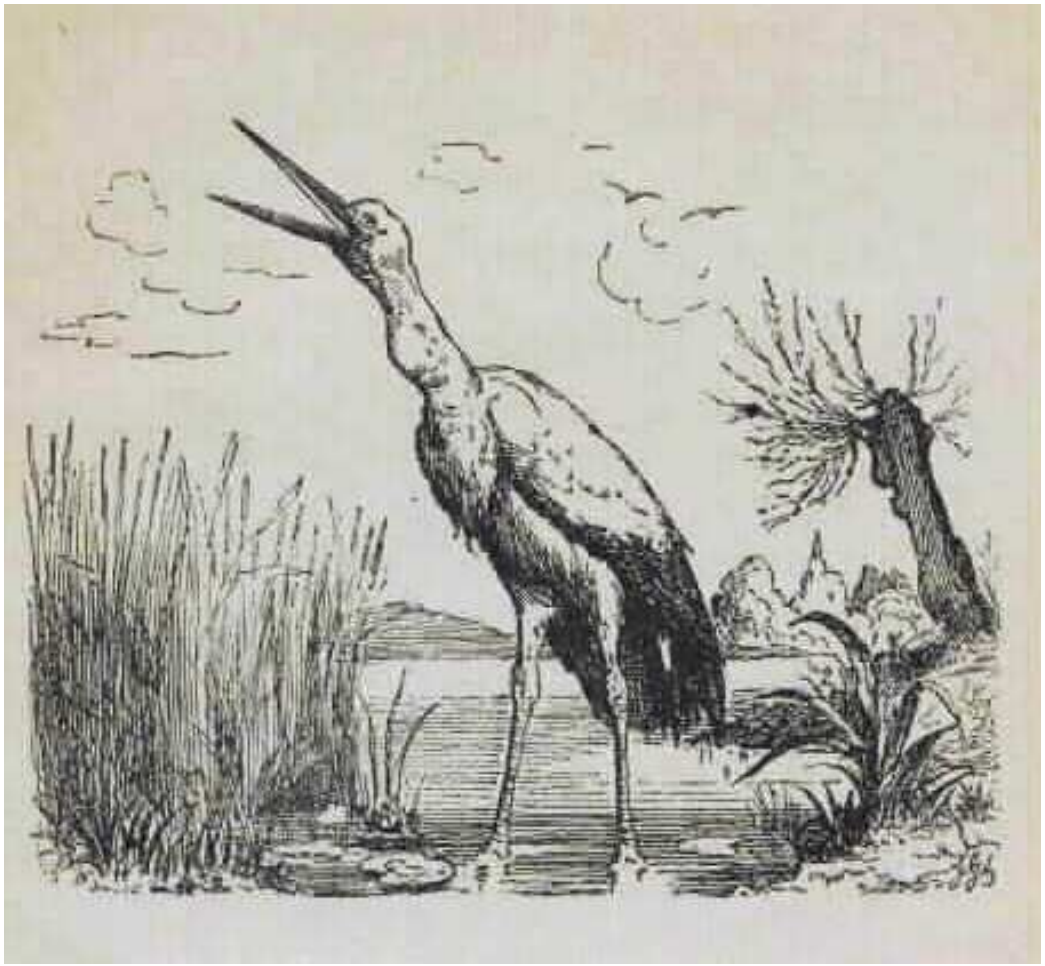

אמה של צפרדע צעירה וחסרת ניסיון חיים הזהירה אותה לפני חסידה. "תסתתרי בביצה כדי שהיא לא תראה אותך" אמרה "היא לבנה וגבוהה, על רגליים אדומות ועם מקור ארוך וחד. היא תאכל אותך ברצון לארוחת בוקר."

אך הצפרדע צעירה החליטה שאמא דואגת לשווא. "אינני מפחדת מהיצור הזה למרות המקור הארוך ורגליים ארוכות שלה. אם רק אראה אותה, בקפיצה אחת אוכל לברוח למקום מבטחים."

היא יצאה בבוקר ממקום מסתור שלה ופגשה ישר את החסידה. נשימתה נעצרה מרוב פחד והחסידה תפסה אותה בחטף אחד.

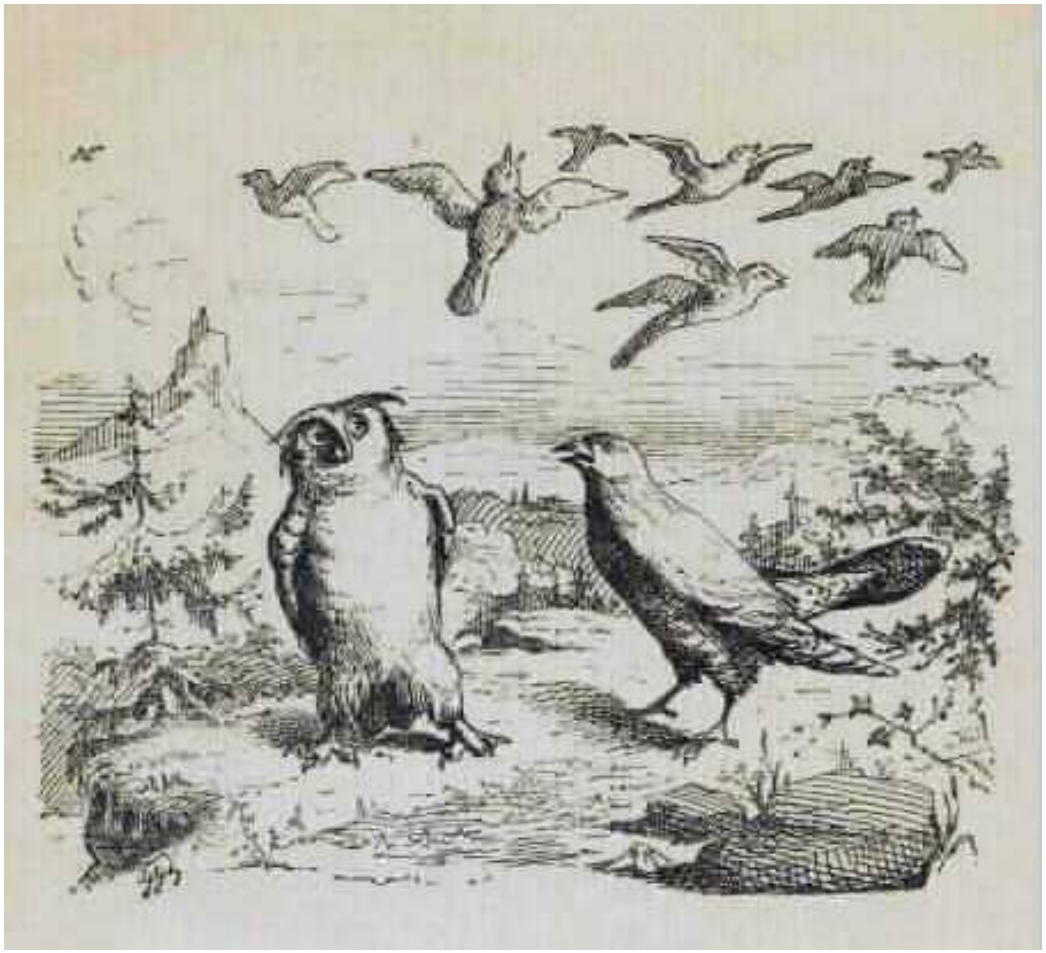

הקוקיה והינשוף

קוקיה שמעה את קולה של תנשמת שצרחה בלילה והחליטה שאם הן תצטרפנה בזמרה, יהיה זה דואט נהדר. אחרי שנדברו ביניהן הן אמנם החליטו לערוך קונצרט והזמינו את כל בעלי הכנף. באו ציפורים רבות לשמוע את הזמרים. התנשמת והקוקיה התחילו בזעקות שלהן והציפורים האורחות הסתלקו בכאב אוזניים.
אבל זוג הזמרים לא להשתכנע "אנו זמרים נהדרים וכל היתר רק מקנאים בנו."

הדוב והקוף

דוב גדול ראה פעם שלושה תפוחים תלויים על עץ. הם היו בשלים ואדומים ולכן הוא החליט לטפס על העץ כדי להוריד אותן. אך הענף לא החזיק את משקלו והוא נפל ברעש גדול לארץ.
למרות הכאבים הוא החליט בכל זאת להשיג את התפוחים. כשעבר במקום קוף הדוב הציע לו עסקה "אתה תוריד לי את התפוחים ואני אתן לך מחצית מהם."
בסתר לבו חשב "כשהתפוחים יהיו בידי הוא לא יראה אותם יותר."
הקוף הסכים מיד. הוא עלה על העץ בקלות, הוריד תפוח אחרי תפוח אכל אותם ואת החרצנים והקליפות זרק לדוב כחלקו בעסקה..

השועל והחתול הבר

השועל בעל נסיון ראה פעם מלכודת ברזל ביער. הוא ראה מרחוק את חתול הבר עם דג שמך שמן בפה. "אהה" חשב "אמשוך את הטיפש אל המלכודת וכשהוא ייתפס אוכל להוציא מפיו את הדג." הוא הזמין את חברו לשם וציפה שזה ידרוך על המלכודת. וכדי להיות בטוח, רצה להראות לו כיצד ללכת בשביל.
אלא שמרוב התלהבות בעצמו דרך על הברזל המלכודת ורגלו נתפסה. את הדג אכל כבר חתול הבר לבדו.

התרנגול והבז

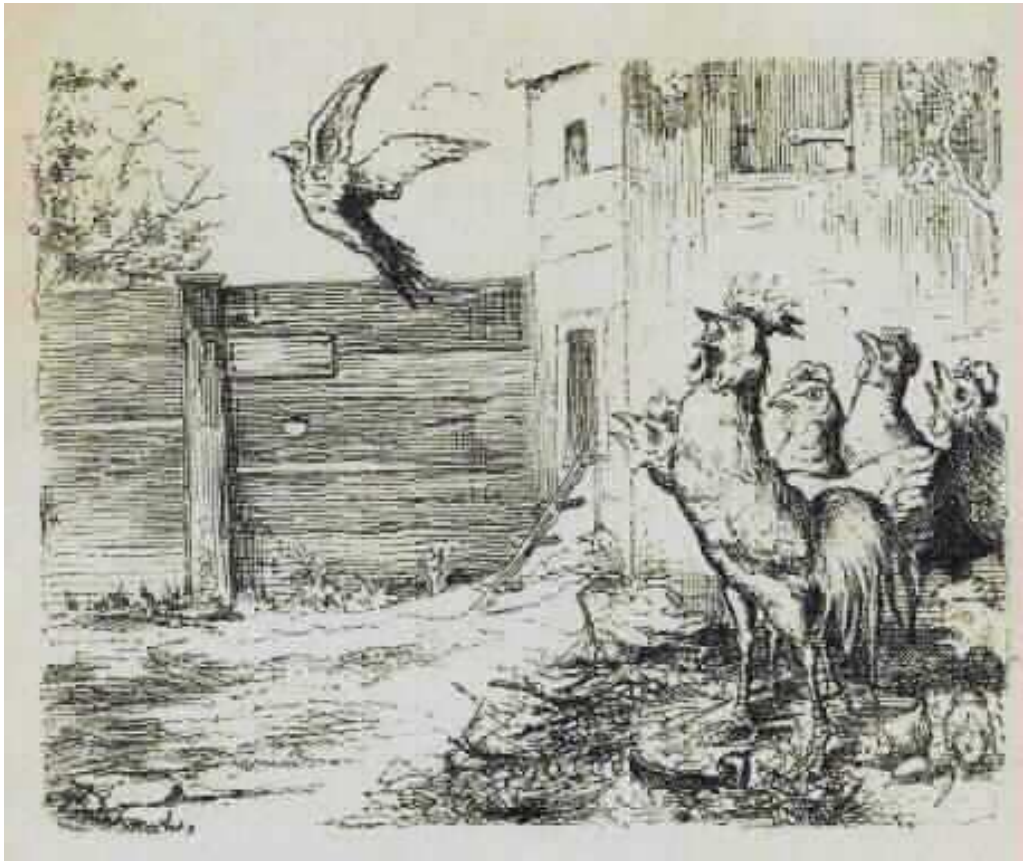

מדלת הסככה יצאה שיירת תרנגולות עם תרנגול גדול וגאה בראשם. הם נקרו כאן ונקרו שם, מצאו גרגיר או תולעת טעימה.
בז שהתעופף למעלה עיין בסקרנות את העופות ובמהירות עף פתאום מהעננים אל החצר כדי לתפוס עוף אחד.
אך התרנגול ראה זאת ונתן קריאה גדולה. כל התרנגולות התאספו לידו והוא יצא להלחם בבז.
ציפור הטרף לא העזה להתמודד עם התרנגול הגדול ונסה בלי לבצעה את מזימתה.
התרנגול עלה על ערמת זבל והודיע לכולם על הניצחון הגדול.